

РЕШЕНИЕ

№ 25543

гр. София, 27.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 10.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **11731** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. А. А., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 11204 от 28.10.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно като постановено в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. По отношение на възможността за предоставяне на бежански статут административният орган не бил обсъдил предоставената от лицето информация, включително риска от мобилизация – неотбиването на военна служба водело до обоснован страх от преследване. В страната се извършвали тежки нарушения на човешките права от бунтовнически въоръжени фракции. Лицето произхождал от район, асоцииран с дейността на опозицията, което го поставяло в изключително висок риск. По отношение на възможността за предоставяне на хуманитарен статут административният орган не бил отчетел множеството паралелни вътрешни и международни въоръжени конфликти. Изводите в решението били в противоречие с анализ на Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището. Неправилен бил и изводът на административния орган за възможността на лицето за безопасно и сигурно връщане в С.. В решението не била отчетена и катастрофалната социално-икономическа обстановка в страната и крайната нищета. В писмено становище пред съда процесуалният представител на жалбоподателя, адв. П., се позовава и на настъпилите през декември 2024г. промени в С.. В становището се сочат данни за

хуманитарна криза, продължаващи сражения със стотици жертви, екзекуции на цивилни. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Адв П. поддържа жалбата и допълнителното становище, твърди, че гражданската война е подновена, посочва нови данни на загинали и екзекутирани цивилни лица.

Ответникът - Председателят на ДАБ, чрез юрисконсулт К., в съдебно заседание моли съда да отхвърли жалбата и да постанови решение, с което да потвърди оспореното решение на ДАБ като правилно и законосъобразно. Видно от представената от чужденеца бежанска история, той не е бил заплашван, нямало проблеми заради религията си, нито отношения с армията и с полицията. Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба за международна закрила (лист 88 от делото) от 10.05.2024г.

На същата дата е съставен регистрационен лист (л.85-87). Според отразено в него молителят е с имена А. (собствено) А. (фамилно) А. (бащино), гражданин на С., [дата на раждане] , като първоначално за място на раждане е посочен [населено място], впоследствие поправено на [населено място], общ. А., обл. Д. А., (променени след представяне на лична карта (л.58 и сл. и второ интервю от 18.10.2024г.), С., по етническа принадлежност – арабин, с религия – сунит, с основно образование, без професия, женен, с две деца – момче и момиче, владеещ арабски език, без документи за самоличност, за което лицето е попълнило и съответната декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ (л.76).

Срещу подпис лицето е било своевременно запознато с правата си в производството за предоставяне на международна закрила (л.79 и сл).

Съставена е Евродак дактилоскопна карта (л.78).

След съответна покана (л.77), на 17.05.2024г. с молителя е проведено интервю (л.68-71). На него той е потвърдил данните, които е заявил при регистрацията си, с изключение на мястото на раждане, като за такова посочва [населено място]. Заявява, че е женен, но без сключен граждански брак заради ситуацията в С.. Имал две деца. Цялото му семейство останало в С.. Напуснал С. нелегално преди месец, с трафикант. Носил лична карта, но тя останала в И. (изпратена по-късно, л.58 и сл.). В България влязъл нелегално. Посочва България като крайна цел на пътуването си. Не бил служил в армията в С.. Не бил получавал призовка за военна служба, но поначало при навършване на 18 години всеки следвало да се яви в армията. Не е бил арестуван и осъждан. Напуснал С. заради войната и за бъдещето на децата си. Лично към него, както и към семейството му, не била отправяна заплаха, не е било оказвано насилие. Няма проблеми заради етноса и заради религията си. Не членува в политическа партия или организация, нито във въоръжена групировка. Няма отношения с армията или с полицията.

След съответно запитване (л.72) от ДАБ до ДАНС, по преписката е приложено писмо от ДАНС (л.67), в който се казва, че ДАНС не възразява на лицето да бъде предоставена закрила, в случай, че то отговаря на условията по ЗУБ.

На 18.10.2024г. с лицето е проведено второ интервю (л.55-57). На него чужденецът е заявил, че не е роден в [населено място], както е заявил при регистрацията си, нито в [населено място], както е заявил на първото интервю, а в [населено място], обл. Х.. В личната му карта обаче пишело [населено място], обл. А. (както като поправка е нанесено в регистрационния лист). Бил живял и в обл. Х., и в обл. Д. А.. В момента близките му – баща, майка, пет братя и две сестри, съпругата му и трите им деца (едното родено преди месец), живеели в [населено място]. За него било трудно да живее с тях, защото и много война и постоянни сблъсъци между различни ислямски племена и

Ислямска държава. Сблъсъците били навсякъде не на определено място. Два пъти в къщата му идвали хора от неговото племе (А.), които му казвали, че като арабин, следвало да се присъедини към тях и да се бори срещу кюрдите – това станало два месеца преди да дойде в България. На въпрос защо не е посочил това обстоятелство при първото си интервю, чужденецът отговаря, че тогава бил казал, „ че животът е много труден и има проблеми в района Д. А.. Пояснява, че разминаванията на обстоятелства, заявените при регистрацията и на интервю, се дължат на това, че бил потиснат и идвал от страна където се води война. Дошъл в България за да се събере със семейството си тук. Надява се някой ден да стане български гражданин.

Към административната преписка са приложен три справки (л.27-52), изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно общата обстановка в С., както и конкретно за областите Х. и Д. А., актуални към юли-август 2024г. И за двете области ситуацията е посочена като „нестабилна“. Съдът намира, че с оглед падането на режима на Б. А. през декември 2024г. цитираните справки вече не са актуални и не следва да бъдат обсъждани подробно.

При тези факти и обстоятелства административният орган е постановил оспореното решение (л.9-19).

В него е приел, че в бежанската история „са налице редица съществени противоречия и разминавания в данните“ относно месторождението и местоживеенето на лицето, посочил е също, че едва на второто интервю лицето е заявило, че е било на два пъти било търсено за участие в борба срещу кюрдите, от което органът е направил извода, че лицето умишлено е дало невярна информация и че обстоятелствата са заявени единствено с цел получаване на международна закрила. В заключение административният орган е приел, че за чуждия гражданин не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 от ЗУБ, тъй като той „не е заявил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата“ или от недържавни агенти. Липсвали предпоставките за предоставяне на бежански статут и по чл.8, ал.9 от ЗУБ - предоставен статут на бежанец на член от семейството.

Административният орган е приел, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Търсещият закрила не бил направил обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Подробно е обсъдена ситуацията конкретно в обл. Д. А.. Липсвали предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут и по чл.9, ал.6 от ЗУТ - предоставен хуманитарен статут на член от семейството, както и по ал.8 – други хуманитарни причини.

Пред съда е представена нова справка (л.105-110) за ситуацията в С., актуална към 29.01.2024г. В нея е посочено падането на режима на бившия президент Б. А.. Казано е още, че представители на бившия режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си временното правителство на страната. В страната е обявена обща амнистия. Започнало е възстановяването на ключови съоръжения, като болници и пътища. Отчетена и необходимостта от хуманитарна помощ. От началото на 2024г. до 29.12.2024г. около 419 200 сирийски бежанци са се завърнали в С. (115 000 от които след 08.12.2024г. – датата на падане на режима на Б. А.). В страната все още е налице несигурност, въоръжени сблъсъци и повишена престъпна дейност. Въпреки това от 07.01.2025г. са възобновени и международните полети от летището в Д.. Новото правителство е ангажирано да защитава правата на малцинствата. Посочват се безредици в някои райони (Х. и Х.).

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на ДАБ е връчено на жалбоподателя на 06.11.2024г., жалбата е подадена до съда на 18.11.2024г., тоест в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт.

Поради това жалбата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ, съгласно чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Решението е издадено в писмена форма и със съответните реквизити, при спазване на административнопроизводствените правила.

Регистрационният лист е съставен в присъствието на преводач на разбираем от чужденеца език - арабски. Също с преводач от арабски, чужденецът е информиран писмено за реда, който следва производството и за правата и задълженията му в него. Двете интервюта също са проведени с превод на арабски.

При провеждането на двете интервюта, търсещото закрила лице е имало възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си. След приключването им, текстът му е бил прочетен, като чужденецът е заявил, че е разбрал добре смисъла на написаното и че няма възражения по него.

Съдът намира, че в частта относно отказа на жалбоподателя да бъде предоставен статут на бежанец оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религии, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Правилен е крайният извод в решението на административния орган, че изложените от търсещото закрила лице причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

А. А. А. е заявил, че не е имал проблеми заради етническата или религиозната си принадлежност, нито заради членство в религиозна или политическа организация - не членувал в такива. Твърдението, че бил викан два пъти да се бори срещу кюрдите е заявено едва на второто интервю. Съдът споделя извода на административния орган, че това по-късно изявление е направено само и единствено с цел получаване на международна закрила. Съдът не кредитира твърдението на жалбоподателя, че това се дължало на страха и потиснатостта му поради войната – първото интервю е направено около месец след напускането на С. от лицето, а обстоятелството изглежда твърде важно и запомнящо се, че да бъде пропуснато. Освен това към времето на напускане на С. лицето следва да е било на 24 години. По собствените му думи, при навършване на 18 години всички отивали да служат в армията. Тоест, в продължение на 6 години той не е получавал официална повиквателна за военна служба и не е имал проблем с това. По делото не е установено, включително от всички представени справки за страната, че лица, отказващи да служат на дадена племенна групировка, в случая А., (извън официалната армия и извън Ислямска държава), биват преследвани от своите съплеменници. Самият чужденец не прави такива твърдения. Косвено достоверността на бежанската история се дискредитира и от другите противоречия – изложените такива относно месторождението и местоживеенето на лицето, както и от факта, че чужденецът не се явява в съдебно заседание. Отделно от всичко това, с оглед променената ситуация в С., отказът на лицето (ако е имало такъв) да се присъедини към дадена групировка вече се явява ирелевантен. Следва да се отбележи, че всички близки на чужденеца и сега продължават да живеят в С., а бежанската история не съдържа твърдения те да са били заплашвани или преследвани било преди, било след напускането на чужденеца на страната му.

Съдът намира, че с оглед изложеното по-горе, решението в частта, с която председателят на ДАБ е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на лицето статут на бежанец е

законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон и в частта, с която административният орган е отказал да предостави на чужденеца хуманитарен статут.

Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В настоящия случай търсещото закрила лице е напуснало С. доброволно, а не поради опасност от някое от изброените по-горе посегателства. Самият чужденецът не излага никакви твърдения в тази насока. Не твърди също и такава опасност да е налице за него в случай на завръщане в страната. От последната справка за страната следва изводът, че обективно в С. към настоящия момент не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт, особено пък от такава степен, че да може да се характеризира с безогледно насилие. Дори за провинциите (Х. и Х.), в които се твърди, че все още са налице сблъсъци, не може да се каже, че насилието е в такава висока степен. За провинцията, от която е жалбоподателят такива данни изобщо липсват. Обратно на изложеното в допълнителното становище към жалбата, съдът, с оглед цитираните данни от справката, намира, че в страната не е налице хуманитарна криза от такъв мащаб, че да предполага предоставянето на закрила на това основание. В., самото лице не излага твърдения тази криза да е засегнала съпругата му, трите им деца или останалите му роднини.

Съдът намира, че с оглед положителните данни от справката за страната, евентуалното връщане на лицето в С. не би довело до нарушение на принципа “забрана за връщане“ (non-refoulement).

Съдът намира, че не са налице и други основания за предоставяне на лицето на бежански или хуманитарен статут, доколкото по делото не се установи, нито жалбоподателят излага твърдения в тази насока, бежанска или хуманитарна закрила да е била предоставена на друг член от семейството му, съответно не са налице хипотезите на чл.8, ал.9 и на чл.9, ал.6 от ЗУБ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 6 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 11204 от 28.10.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: